

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

346

Björkqvistarne

— — — — —
DIKTER

AF

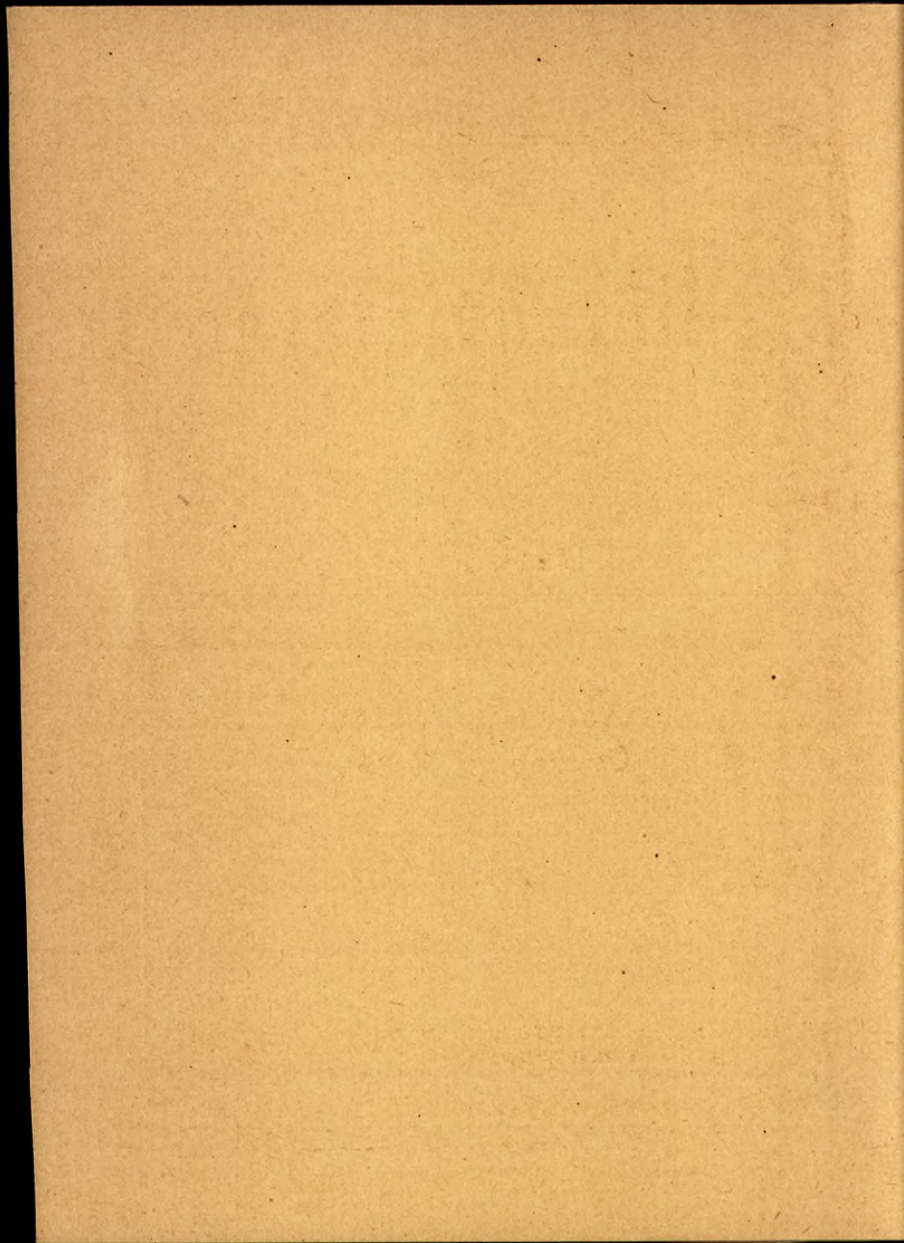
CHARLOTTE BJÖRK

STOCKHOLM
ADOLF JOHNSONS FÖRLAG.

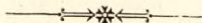
Pris 1: 50.

BJÖRKQVISTARNE

Ny utvidgad uppl.
AF

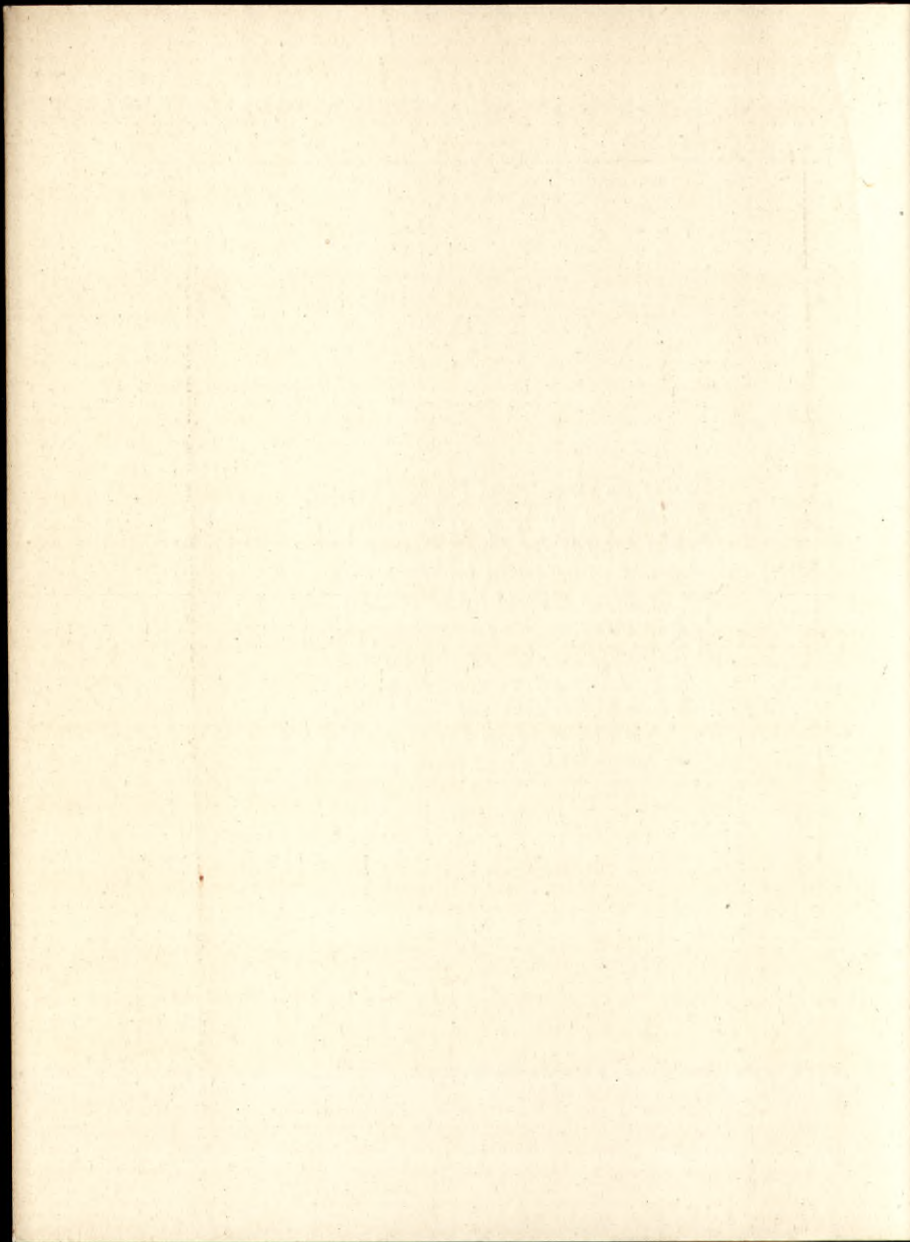
CHARLOTTE BJÖRK

STOCKHOLM
ADOLF JOHNSONS FÖRLAG

NORRKÖPING
M. W. WALLBERG & Co BOKTRYCKERI
1896.

*Friskt om våren dofta björkens qvistar,
Fröjda med sitt lif de rena sinnen,
Pryda salarne för sångarskaran;
Men när sommarsolen bränt i lunden,
Då är deras skönsta tid förgången;
Likväl gifva de den trötte skugga,
Och den fattige dem får till qvistar —
Får utaf den gifmilda naturen --
Och han binder dem ihop med glädje
Och dem bjuder ut om lördagsqvällen,
Fast han känner deras ringa värde.*

Innehåll.

Barndomsminnen.

	Sid.
Finland	7.
Sjöresan	9.
Thoravik	12.
<hr/>	
Vid novemberbrasan i Sverige år 1853.....	17.
Den nya stugan	19.
Den unge, svenske krigarens afsked från hem- bygden vid färden till Gotland våren 1854	22.
Den skuldsatte till sin börs	23.
Till sångfågeln	25.
Källan	27.
Vid soluppgången.....	29.
Till vintern	31.
Odens råd	32.
Sucken	36.
Grönsiskan	40.
Balen	41.
Tanken	43.
Linnæa.....	44.
Vid Hilmas graf	45.

Oss höfves	45.
Till vinden	—
Till Valborg i valsen	46.
Vid Doktorinnan H. . . . ns död	47.
Leksakerna	49.
Vid en väns likkista	51.
Solens och jordens dialog om våren	52.
Reflexion	53.
Karl Adolfs vaggvisa	54.
Solförmörkelsen	55.
Den 20:de maj	57.
Till min dotter på födelsedagen	58.
De åtta saligheter	—
Till min sångmö	60.
Liten Smålandsvisa	63.
Till Nordens sol	66.
Törnrosen	68.
Barnet	70.
Vid Fru Maria Johansons död	73.
I qvällens stund	75.
Blommorna	77.
Julesång	79.

Barndomsminnen.

Finland.

(Efter kriget 1809.)

Jag minns ett land bortom det östra haf,
Som vackra blommor åt min barndom gaf...
Der växte väppling både hvit och röd
Och goda åkerbär till öfverflöd.

Sig axet bugade så ödmjukt der,
Och gräset frodades mer rikt än här.
Från skogen ofta skytten lastad kom,
Och fiskarn glad från näten vände om.

Der hvita segel foro af med fart
Och kommo åter med så mycket rart:
Från England hade de så grant porslin,
Och ifrån Frankrike de förde vin.

Fast inga äpplen växte der på träd —
Från andra kuster fick man dem för säd —,
Uti min faders bod fanns året om
Mång' ädel frukt, som ifrån södern kom.

Der bonden tjära utur skogen tog
 Och dyra schalar kring sin gumma slog;
 I allmänhet man mädde der så godt,
 Att hjelp man kunde ge den mindre fått.

Jag minns, hur jag, som liten tulta, gick
 Uti en mörk allé och blommor fick —
 Hur granna knektar stodo då i rad
 På Hofrätts-torget uti full parad;

Och fanan svajade af siden grön
 Och med en guldbroderad örn så skön;
 Musiken strömmade bland trummors ljud,
 Och silfret glimmade från mörkgrön skrud.

Der var det lif i både stad och hamn
 Och lif på landet i naturens famn;
 Ty hvad som växte, växte med besked,
 Fast solens strålar föllo der på sned.

Från detta goda land jag tog farväl,
 När jag var nio år — det minns jag väl;
 Från mångt dockskåp och från mången vän
 Jag sorgsen skildes — ack, jag minns det än!

Se'n denna tid ha flyktat många år,
 Men *Wasa* aldrig ur mitt minne går:
 Du lilla fläck af jordens vida rund,
 Välsignad vare du i allan stund!

Sjöresan.

(Hösten 1823.)

F från Finlands kuster bar det en gång af
För fulla segel åt det vida haf,
Och hafsfrun strödde då på vågen gull,
Fast hon i hjertat var af falskhet full.

Snart bad hon vinden att sig vända om,
Så ropade hon stormen, och han kom
Och sopade i hafvets djupa dy
Och fräste argt emot den gråa sky.

I trenne veckor så man sorgsen låg
Och fram och åter kastades på våg,
Och Rana tröttnade i sitt gemak
Att på oss vänta under stormens brak.

Vår skuta då af henne borrhad blef,
Och våra segel hon i trasor ref;
Ej trägen pumpning räddade från qvaf —
Vi sjönko, jemrande, mot öppen graf;

Men snabbt, som tanken ilar, masten föll,
 Och än en stund vår ark sig uppehöll —
 I natt och mörker skymtade ett land,
 Och nu vi vräktes mot en bank af sand.

Och derifrån, upp till en klippas topp,
 På Sveriges stränder halades vi opp;
 Men skeppet krossadt invid stranden låg
 Med dränkta skatter under saltan våg.

Svårt var vårt skeppsbrott, men min mor och far
 Dock mig och mina syskon hade kvar.
 Vi voro räddade, och "Fader vår"
 Ur allas hjertan ljud i jemrens spår.

Den trogne Erik med min fars schatull
 Kom sist ur böljorna, af stolthet full.
 Det skrin han satte ned hos sin patron
 Och sade med en glad och lustig ton:

»Det arga hafsens troll jag gjort ett spratt,
 Hon fick ej *detta*, men hon tog min hatt;
 Den kan hon spruta nu med lödder full,
 Men Gudskelof, att herrn fick sitt schatull!»

»Tack, raske Erik!» — sade rörd min far —
 »Säll den, som i sin nöd en vän har kvar!
 Nu, kära gossar, gör upp eld på strand,
 Och tackom Gud, att vi ha hunnit land!»

Och elden sprakade och Rana tjöt —
Den glada flammen hennes själ förtröt —
Men vi ej lyssnade till stormens ljud,
Ty allas hjertan lyftades till Gud.

Så stundom stormarne på lifvets haf
I börens helga timma tystna af,
Och hjertat hvilat tryggt uti den hamn,
Der evig kärlek räcker oss sin famn.

Nu breddes litet mossa kring på strand,
Och godt man somnar äfven uppå sand,
När nyss man gungat på en afgrundsbrädd
Och väntat att i djupet få sin bädd.

När dagens halfva öga på oss såg,
De raska sjömän gjorde kring ett tåg
Och åter hastade med glada bud:
De hade hört en herdepipas ljud.

Snart kom der folk och, nära Grisslehamn,
Vi hade nått en oföväntad hamn,
Der än vår trogna farkost stannat kvar
Med tyngda lasten uti vått förvar.

Vi några bönder bådo stå oss bi.
En räddade — en stal. — Ett dykeri
Tog se'n en andel af hvart enda grand,
Så det var dyrt att komma här i land.

Men än fanns något i min fars schatull,
 Och öfverallt man kommer fort med gull;
 Vi foro nu på landväg söderut,
 Och så — är denna lilla sången slut.

Thoravik.

Septembersolens milda stråle föll
 Ut i den däld, der nu vår resvagn höll;
 Det nya hemmet vänligt för oss låg,
 Och det var Thoravik med fröjd man såg.

Så purpurrodt som en pion i grönt
 Det lilla stället låg så landtligt skönt
 Bredvid en insjö med dess stilla våg,
 Der gröna lunden sig i spegel såg.

En späd allé af aspar ledde dit
 Och tycktes hviska ett: *välkomna hit!* —
 Snart togo släktingar oss huldt i famn,
 Och nu vi gladdes att ha hunnit hamn.

Och mamma såg, hur faster varit god
 Och ställt i ordning i båd' kök och bod;
 Hur allt med trefnad var i harmoni,
 Från soffans bädd till fönstrets draperi.

Nu godt det osade från hvita fat,
Och Erik glömdes ej med präktig mat;
Från blanka kannan immade så godt,
Och kaffe dracks af både stort och smått.

Som glada barn vi sprungo snart omkring
Och inventerade hvar kostlig ting.
Från skogen genast mången kotte drogs,
Tills annat rart af oss i sigte togs.

Men allvar blandades i lek och skämt —
I mammas skola fick ej lekas jemt. —
Som oftast är, var hösten grå och ful,
Och alla började få brådt till Jul.

När barnet sista blomman söker opp,
Då börja Julens fröjder gå i knopp.
Så, när vårt hjerta söker ljus och tröst,
Går det ett Advent in i månget bröst:

Välsignad kommer Han i Herrans namn,
Som för oss närmare vår Faders famn —
Och höstens mörker bytes ut i ljus,
Och det blir glädje i hvartenda hus.

Så var det nu. — Re'n vågen låg i ro,
Och vintern hade byggt sin blanka bro,
Och granen suckade i snöhvít skrud —
Tyst och högtidlig som en nyklädd brud:

Då var det Jul, och under bjellrors sång
 Vi foro af med buller och med bång,
 Till farfars uppå Ingsdal foro vi;
 Den Julen skulle icke ledsam bli!

Och qvällen kom, och grenljus brunno klart —
 Att nu vi jublade, är uppenbart —
 Vår gamle farfar hade godt om råd,
 Och denna Jul slogs på med öfverdåd.

Och många höstens mödor kröpo fram
 Ur hvita omslag. Man i glädje sam,
 När gamla farmor, njugg med sitt beröm,
 Nu täcktes prisa barnens vackra söm.

Och mina dockor utur Ålands haf
 Uppstego åter ur sin våta graf,
 Men det var likväl i förklaradt skick
 Som jag de kära ändtligt återfick.

Men våra vackra grenljus brunno ut,
 Och denna glada Jul tog också slut;
 Till hemmet vände man nu 'lastad' om,
 Och vintern gick, och våren återkom.

Så året gick omkring i vanlig rund, —
 Som barn man skaffar sig mång' rolig stund;
 Men våra lekar fingo brytas af
 Och tårar fällas vid en broders graf.

Nu tyckte jag, att allt så ledsamt var,
Att inga fröjder alls jag egde kvar;
Ej skönsta blomma gladde mer min håg,
Om ej på Calles graf jag henne såg.

Men mamma pekade på himlen blå,
Som var så klar med många stjernor på,
Och tåren rann, dock syntes hon mig glad,
När dessa ord hon vänligt till mig sad':

»Mitt kära barn, sörj inte Calle så!
Till jorden kommer han ej mer ändå —
Vi skola honom en gång söka opp
Hos Gud i himlen, detta är vårt hopp.»

Och tiden sina raska vingslag slog
På samma sätt som innan Calle dog;
Och jag var barn, jag blef mig lik igen,
Men tänkte oftare på himmelen.

Tyst smyger sorgen sig kring jordens rund,
I hvarje tjäll den gästar någon stund. —
Du himlens sändebud, hvad vill du här?
Blott att vi Gud ha öfver all ting kär.

När detta mål du en gång hunnit har,
Går du din väg, och himmelen blir klar:
Så mången sorg går småningom sin kos,
Och bleka kinden återfår sin ros. — —

Nu byggdes åter fästningar af snö,
 Och kälkfart företogs på frusen sjö;
 Och se'n, när dessa fröjder smultit ned,
 Fick vårens sippor inte stå i fred.

Då häggen stod så grann och blomsterkrönt
 Och hela marken skiftade i grönt,
 Då bröts det löf i ängar och moras,
 Och vackra qvistar sattes uti glas.

Och Maj och Juni öste skatter ut,
 Och uppå blommor tog det aldrig slut;
 Fast många ströddes öfver spiseln's häll,
 Fanns lika många kvar midsommars-qväll.

Med bakvänd gång man då till källan gick
 Och litet vatten i en kruka fick;
 Nu skulle ägg högtidligt slås i glas,
 Men detta skedde under lek och ras.

Och se'n en mängd af vackra blommor bröts,
 Som i de brokigaste kransar knöts,
 Och det blef mångens utaf dessa lott
 Att under hvita kudden somna godt.

Från denna tid jag kunde breda ut
 En rad af tafior, som ej snart tog slut;
 Men såsom barn vi alla varit i
 Ett likadant, som detta, galleri.

Hvad bäst jag minnes om min mor och far —
 Det gömmer hjertat uti sitt förvar:
 Den urnan står så tyst i minnets lund,
 Men sucken ilar dit mång' helig stund.

I, våra flydda, kära barndomsår!
 I ären skuggan af en bättre vår.
 O, må vi hinna, efter strider mång',
 Att blifva barn hos Gud ännu en gång!

Vid novemberbrasan i Sverige år 1853.

När nordan ruskar på de höga tallar
 Och mörka vågen mer än vanligt svallar
 Och löfven bäddat vissna blommans graf;
 När regnet slår på kojans bräckta ruta
 Och vreda vindar om hvarandra tjuta —
 En grafsång för de skepp, som gå i qvaf;

När tiggarn torkar i en vrå sin trasa,
 Och lotsens hustru gråter vid sin brasa
 Och önskar maken åter i sitt tjäll:
 Ack, *då* är sommarn flyktad ifrån Norden —
 Der kort den gästar som hvar fröjd på jorden —
Då ha vi åter en novemberqväll.

Men må dess mörka sidor här försvinna,
Må våra sjömän hamn och hjertan hinna,
Som rikt belöna deras mod och tro!
Och skulle någon af de gossar kära
På sista plankan kämpa ut med ära,
Må han hos Rana då få fröjd och ro!

Må vinterns qväll för oss i lugn förrinna,
Må björk- och gran- och furuveden brinna
Och vid dess flammor flit och trefnad bo!
Må ljusen lysa gladt uti gemaket
Och kojans fröjder stiga upp i taket,
Vid makars endrägt och vid barnens ro!

Må forna tiders tomtgubbar spöka
Och knappt förråd i mångens lada öka
Och draga till oss både korn och strå!
Må kraft och vishet i vårt land regera,
Må vi befrias ifrån all kolera,
Och modet växa hos de gossar blå!

En krigets härold ilar nu kring jorden,
Han kommer kanske ock en gång till Norden
Och hälsar på »det gamla sagoland»: —
Då glimme härligt Carlavagnens stjerna,
Och Svithiods söner lyde vinken gerna
Och kämpe väldigt på båd' sjö och strand!

Till dess vi glade fredens blommor vira
 Kring Oscars thron och kring hans gyllne spira.
 Till honom blicka vi med tillit opp!
 Vårt kungahus är, som vår vinterbrasa,
 En fröjd, när stormarne omkring oss rasa:
 Gud hägne det! Till Honom står vårt hopp

Den nya stugan.

Emellan Varberg och Borås, vid stranden af
 en å,
 En gammal mossig stuga stod, med fönster of-
vanpå;
 Ej någon rikedom der fanns, men fliten trufdes der,
 Och de, som hyddan rådde om, hvarandra hade
 kär.

Och Anna-Lena hette hon, som mor i stugan var,
 Johannes var hans vackra namn, som der var
 »kära far»;
 Han skattade för jorden sin, och hustrun var
 en träl,
 Som väfde hela året om — och det båd' fort
 och väl.

Den qvinnan var, till kropp och själ, så ljus som
 dagens blick;
 Och allt i hennes lilla hem var i ordentligt skick.
 Förnöjsam, glad och vänlig hon, med barnet på
 sin arm,
 I förstugqvisten hvilade, då hon sig väfvit varm.

Så såg jag henne första gång, med frisk och ro-
 sig kind
 Och med en gosse i sin famn, som våra rofvor
 trind.
 Då sade jag: »min kära mor, hvad ni ser lyck-
 lig ut!»
 Hon svarade: »det är jag visst, men stugan vår
 är slut.»

»Hon är för gammal, kan I tro, det dryper in
 hvar gång
 Vår Herre låter regna, och det gör oss allt förfång.
 Vi hoppats re'n i flera år en annan boning få;
 Men pengarne jag väfver hop, de gå ju åt ändå.»

»Om bara Herran ville ge oss några goda år,
 En bättre stuga skulle stå der detta ruckel står!
 Emellertid vi nöjas få och hoppas uppå Gud.» . . .
 Hvad mer hon sade denna gång förtogs af väf-
 vens ljud.

Så väfstoln gick i många år — och stugan den
 stod kvar —
 Och Anna-Lena var sig lik, hon glad och flitig
 var:

Hon kunde icke väfva blott — hon öfvad var i allt,
 Och visste noga reda på hvad Gud oss anbefallt.

Och bäst det var, blef tiden god, och "Mossen"
 byggdes om,
 Och det så nätt, att en och hvar förundrad blef
 som kom;
 En ljus och droppfri stuga stod uppå den gam-
 las plats
 Och gaf dess egare mer fröjd än månget stort
 palats.

Men hon, som väfvit månget slag vid dager
 och vid ljus,
 Hon sade ej, att hon hjälpt till att bygga detta
 hus:
 Så blygsamheten, hvar den finns, ger ära åt
 vårt kön;
 Den lyser ej, den värmer blott, och kärlek blir
 dess lön.

När du i Mark*) far tätt förbi den gård, som
 fogdens är,
 Der ligger Mossens gent emot. — Af denna
 stuga lär:

*) Marks härad i Vestergötland.

*Att flit ej bygger luftslott upp, men lönar efter
hand,
Och att en Anna-Lena är en skatt för hem och
land!*

**Den unge, svenske krigarens af-
sked från hembygden vid fär-
den till Gotland våren 1854.**

Skogar och lundar och sjöar och berg,
Trycken i minnet er brokiga färg!
Fjellar och forsar, som fröjdade min själ,
Svaren med eko och då'n mitt farväl!

Halfö, som skjuter i vågorna ut,
Som ur din barm ger mig kulor och krut,
Dig vill jag värna, min älskade ö!
Gerna för dig och min kung vill jag dö!

Trygg uppå böljan jag ilar åstad,
Fädernejorden försvarar jag glad.
Om icke svensken får vara i fred,
Vet han att slåss uppå nordmannas sed.

Fader och moder, mig gifven farväl!
 Starkaste armen beskydde er väl!
 Bedjom till Honom, som gifver oss mod
 Att för vår pligt gerna offra vårt blod.

Dyraste tärna, du gråta ej får,
 Då jag mot farorna frimodigt går.
 Hvad är din yngling, om han ej kan dö
 För att försvara sitt land och sin mö?

Dör jag i striden, då somnar jag godt,
 Se'n jag en suck ur ditt hjerta har fått!
 Kommer jag åter med ära i hamn,
 Sjunke du trogen — som nu — i min famn!

Mäktiga låga, brinn ren i min barm,
 Lifva mitt mod och gif kraft åt min arm!
 Nu, då jag lyder trumpaternas ljud,
 Följe mig äran och segern och Gud!

Den skuldsatte till sin börs.

Kära börs! Ack, vore du blott full
 Hvarje dag af silfver och af gull!
 Mig en annan verld jag skapte då
 Än den verld, der nu jag nödgas gå;

Der jag sträfvar på en slipprig stig,
Som emellan törnen slingrar sig;
Der jag sällan några toner hör
Af den glada sångarskarans kör!

Intet jordiskt mål mig vinkar här
Såsom lön för mödor och besvär;
Ständigt björnars rytande jag hör,
Och hvar önskan i sin vagga dör.

Kära börs! Ack, vore du blott fall
Hvarje dag af silfver och af gull:
Mig en annan verld jag skapte då,
Hvarje nalle skulle afsked få!

Men hvad hjälper det att önska så?
Fröjders gömma, du är tom ändå!
Sparsamhet och arbete och hopp
Lyckas icke mer dig fylla opp.

Full är du en mäktig talisman,
Hvilkens underverk ej täljas kan;
Tom är du ett ledsamt öfverflöd,
Likt en grafskrift vid vår lyckas död.

Rike Niord! Ack, förbarma dig,
Sänd från Noatun en skatt åt mig!
Låt Hermoder fara snart åstad,
Att jag än en gång kan blifva glad!

Hör du ej min bön, då vill jag gå,
 Trött på lifvet, ned till Hel, den blå:
 Menniskan på jorden utan gull
 Mindre är än trenne skoflar mull.

Till sångfågeln.

Lille fågel, säg mig, hvad tänker du uppå,
 När du i de gröna lundar ständigt sjunger så?

Ingen fattar tanken din, ingen dig förstår,
 Fast du slår de samma toner träget år från år.

Glad du gungar i din gren, sjunger, njuter blott —
 Du har inga tunga pligter fått uppå din lott.

Enda mödan, som du har, är att bygga bo,
 Och att söka dig en maka, som dig ger sin tro.

Och att skaffa dina bröd tycks dig vara lätt,
 Du ej länge syns fundera öfver bästa sätt.

Du ej nås af världens flärd, vet ej af vårt kif —
 En kontrast till jordisk möda är ditt sångarlif!

Hvad du lycklig är, som fått lätta vingars par,
Och som på en trogen kärlek får ett troget svar!

Dock, din fröjd kan snart ta' slut. Bäst du sjunger, så
Kanske att en hök, en kråka kniper dina små;

Kanske ock att makan din faller för ett skott:
Ingen lefvande på jorden ständig sällhet fått.

Derför under sången din tänker du väl så:

»Jag är glad i goda dagar, de så snart förgå.

»Snart är lunden mer ej grön, snart det faller snö,
Då, der jag mig sökt en fristad, får jag kanske dö.

»En gång, menniska, du får vingar såsom jag,
Du skall då med glädje sjunga evig sommardag!

»När du lyssnar till min sång. mina fröjdeljud,
Tänk, att mången liten stämma helsar dig från Gud;

»Ber dig vara god och glad lifvets sommardag
Och dess kalla vinterdagar — tålig såsom jag!»

Källan.

Menniskan, ställd i naturen
Högst ibland skaran af djuren,
Lyst utaf himmelens bud,
Sträfvar dock ofta i gruset,
Som om i fädernehuset
Mera ej vore en Gud.

Lotterna olika falla,
Glädjen ej räcker till alla,
Mången blott pröfningar fått;
Under de hårdaste öden,
Under föraktet och nöden
Heter det: nöjs med din lott!

Smärta, oändelig smärta
Når månet människohjerta,
Träffar båd' gammal och ung;
Ofta den nedböjde slafven
Först får sin frihet i grafven —
Ofta vår lefnad är tung!

Knotande anden så klagar,
Tröttad af mödornas dagar,
Plågad af sorger och qual;
Då från de himmelska landen

Stiger en engel med handen
Lyftad mot stjernornas sal:

»Far icke vilse» — han beder —
»Sörj ej, att solen gått neder;
Minns, att hon åter går opp:
Fadren sig evigt förbarmar,
Troende sjunk i Hans armar!
Följ mig, jag kallar mig *Hopp!*

»Vet, ibland mina ruiner
Brinner en fackla, som skiner
Högt öfver jordlifvets qual;
Skönt är det land, den belyser.
Då du för öknarne ryser,
Vinkar dig palmernas dal,

»Der ur en sorlande källa
Eviga vågor uppvälla —
Bönen dit ile förut!
Hemta den herrliga skatten,
Drick af det lefvande vatten,
Som från dess ådror går ut!

Fast mina rosor dig sårat,
Fast jag dig ofta har dårat,
Tro, då till himlen jag går!» — — —
Och jag fick rätt uppå skatten:
Drack af det lefvande vatten,
Vägledt af engelens spår.

Tron emot Korset mig stödde,
 Och, om än fötterna blödde,
 Hoppet ej mer mig bedrog:
 Hemåt till fädernehuset
 Gick jag mer tåligt i gruset,
 Svalka ur källan jag tog.

Ömhet för like, som blöder,
 Mildhet mot felande bröder,
 Allvarligt fattade mig.
 Segern blef lätt öfver färden:
 Allting blef godt här i verlden,
 Gud, när jag flydde till Dig!

Vid soluppgången.

Klara ljus, som för oss alla lyser,
 Gyllne skatt, som ock den arme har —
 Rena låga, der hvar stråle hyser
 Uppå mörkrets frågor ljusets svar;
 Du, som jordens barn ej nånsin glömmar,
 Fast af jordens töcken stundom skymd,
 Och omäteliga skatter tömmer
 Öfver oss ifrån den vida rymd;

Du, som vandrar på det blåa höga
Uti ljusets skönaste gestalt,
Du, symbolen af Guds eget öga,
Som med kärlek ser och vårdar allt —
Milda sol, välkommen till oss åter,
Stigande ur österns purpursky!
Se, hur jorden glädjetårar gråter
Vid din godhet hvarje morgon ny!

Se, hon tycks från pannan floret skjuta
Vid din blick, så kärleksrik och varm;
Se, hur tusen vackra färger gjuta
Sig kring henne — utan dig så arm.
Nu hon speglar sig i oceanen,
Nöjd och ståtlig i sin perleskrud,
Stundom hvit som fjädrarne på svanen,
Stundom grön, omkraasad som en brud.

Sol! Hur länge skall du Hertha värma,
Huru länge lysa hennes stig?
När skall du ej mer dig henne närma,
När skall hon bli bortglömd utaf dig?
Jo, då Han, som tände upp din flamma,
Släcker ljuset, Han en gång dig gaf:
Då blir Hertha inte mer densamma —
Sörjande hon stelnar vid din graf!

Till vintern.

Vinter, med snö
Kommer du åter, när rosorna dö,
Bräckta af hösten, så kulen,
Stormig och mulen.

Hvarföre så
Lägger du täcket det hvita uppå?
Döden har kämpat med lifvet —
Segrat i kifvet!

Länge du såg
Böljornas vilda, oroliga tåg;
Hvila du kunde dem lofva:
Lärde dem sofva.

Kall är din barm,
Hård är din arm och din bädd icke varm;
Tröttade krafter dock ila
Gerna till hvila.

Fadren dem se'n
Väcker vid rosiga morgonens sken:
Mörkret och kölden försvunnit —
Hvila de funnit!

Odens råd.

(Under kriget på Krim.)

I de blåa kabinetten
Ofvan månans silfverrund
Satt den höga gudaätten
Och drack mjöd en aftonstund.
Balder ömt sin *Nanna* smekte,
Frejas barn omkring dem lekte,
Man *Idunas* äpplen stekte
Och dem åt med purpurmund.

Oden var så glad i hågen,
Talte idel poesi,
Frigga sköt ifrån sig bågen
Med sitt granna broderi;
Såg förtjust på öfverguden,
Hörde på de visa buden,
Lyssnade ibland till ljuden
Utaf harpans melodi.

Tyr på Krim med glädje tänker,
Fröjdar sig åt larret der,
Har af tsaren nyss fått skänker,
För att framgång ge hans här.
Nu han hörs med *Wale* språka;

Länge de sin hjerna bråka
 Och i tvistigheter råka,
 Hvem det bäst att hjälpa är.

Frigga tänker i sitt sinne:
 Jag vet nog, hur det skall gå,
 Men jag gömmer tanken inne —
 Kriget går sin gång ändå.
 Arma menskor! Edra öden
 Är en fåfång kamp mot döden,
 Under njutningen och nöden
 Er han alla lurar på.

Thor på hammarn skaftet lagar,
 Något storverk visst skall ske,
 Mumlar om de flydda dagar
 Och de under, som sig te,
 Talar om de hagelskurar,
 Hvilka bräcka torn och murar,
 Der som våldet tryggast lurar,
 Sprida fasa, död och ve!

»Dundra du och slå och krossa» —
 Säger Oden då till Thor —
 »Makten höfves det att lossa
 Hvad i tvång och trældom bor:
 Då, när gagn åt menskligheten,
 Båd' för tid och evigheten,

Är ett mål för tapperheten,
 Är den värd att kallas stor!

»Gudarnes och menskors syfte
 Vare endrägt dock en gång!
 Snillet alla sammanlyfte,
 Fast dess strid ibland är lång!» . . .
 Nu han hufvu't slog på spiken,
 Slöt sitt tal i politiken,
 Efter qvällens njutning fiken,
 Lyssnade till *Brages* sång.

Och *han* sjöng om Walhalls salar
 Och om kämpens segerlön;
 Sjöng om fred i jordens dalar,
 Om en jord, som, evigt grön,
 Skall det goda en gång samla,
 När som denna värld skall ramla,
 Der vi än bland dimmor famla,
 Fastän solen uppgått skön.

Freja — kärlekens gudinna —
 Satt och grät, så sorgfull:
 Öder kunde hon ej finna
 Och var trött att spinna gull.
 Hennes längtan var förgäfvnes,
 Sista gnistan hopp förgäfvnes,
 Barmen utaf oro häfves
 För en hopplös kärleks skull.

»Fatta åter falkens vingar» —
 Så var Odens visa tal —
 »När du dig kring rymden svingar,
 Sänk dig ock till jordens dal;
 Glöm en stund din egen smärta,
 Skydda månet troget hjerta:
 Skänk en smula fröjd åt Hertha,
 Vänd se'n hem till ljusets sal!»

Ljufligt flöto dessa orden —
 Och vid månans silfverljus.
 Freja ofta sänks till jorden,
 Helsar från Allfaders hus.
 — — Milda, dyrkade gudinna!
 Evigt skall din tår ej rinna:
 Du skall maken återfinna,
 Fast ej här bland jordens grus!

Sök dock upp palats och hydda,
 Du, vår allra bästa vän!
 Hvarje värdig låga skydda,
 Hvarje brottslig — straffa den!
 Lefnadsoron kännes föga
 Vid en blick utur ditt öga,
 Du, som stammar från det höga
 Och ger mången sällheten.

Balders död man lätt kan glömma
 Under slika tankesprång. —

Ofta är det godt att drömma,
 Om än drömmen ej blir lång.
 Minnoms ej den blinde *Höder*,
 För hvars pil den gode blöder;
 Låtom oss, o systrar, bröder,
 Balder ega i vår sång;

Tills en gång han kommer åter,
 Då den sista kamp är slut,
 Då han Höder mildt förlåter
 Och i Wingolf hvilar ut.
Den Fördolde lede striden,
 Och då den är väl förliden,
 Gifve *Han* de sina friden,
 Anad, men ej känd förut!

Sucken.

Åt dig, du postbud från vårt hjerta,
 Som går till Gud så mången gång
 Och talar om vår fröjd och smärta —
 O suck! jag egnar denna sång:

Tack för hvar gång, när sorgsna tankar
 Så mörka rinna i min håg,

Du fäster mig vid hoppets ankar
Med börens starka ankartåg!

Tack för hvar gång, i templets gårdar,
Du söker glädjens källa opp,
Då hjertat — bredvid stoftets vårdar ---
Sig fröjdar uti tro och hopp!

Tack för hvar gång du mig påminner,
Hur bristfull och hur svag jag är;
Hur litet jag på jorden vinner,
Om vägen ej till himlen bär!

Tack för hvar gång du vänligt leder
Mig i de fotspår, Sonen gått,
När frälsarordet mig bereder
Att söka handla rätt och godt!

Tack för hvar gång, när knä jag böjer,
Förtröstande, vid Korsets fot,
Du störtar fram och ödmjukt dröjer
Hos Den, som ta'r oss hult emot!

Tack för hvar gång, när minnet tågar
Med ljusa hägringar förbi,
Du kommer vänligt och mig frågar,
Om jag förstår din sympati!

Tack för hvar gång du tanken förer
Uppå min korta vandrings slut,
När hårda pröfningen förförer
Mig att i klagan brista ut!

Tack för hvar gång du mina kära
En helsning bringar från min själ;
För hvarje gång du fram vill bära
En bön för mitt och deras väl!

Och när uti naturens under
Guds makt och rikedom mig rör —
Så kommer du med högtidsstunder
Och lifvets sorger undanför.

Du hulda dufva! Du, som flyger
Med säker fart till fjerran strand
Och ofta friska qvistar smyger
Åt oss ifrån ett bättre land:

Du ofta bär ett blad i vingen,
Som skrifvet är i himmelen
Och annorlunda tyder tingen
Än skriften bland förgängelsen.

Så sucka vi till Dig, o Fader,
Som alltings Gud och upphof är,
Som varelsernas myriader
Hvar dag så mycket godt beskär;

Så tänka vi på dem Du gifvit
Till glädje för vårt hjerta här,
På dem, som redan fria blifvit
Från lifvets mödor och besvär;

Så hoppas vi, att sucken knyter
Emellan oss ett tyst förbund,
Så minnas vi, att allt sig byter,
Så sorg som fröjd, kring jordens rund;

Så lägga vi bekymrets börda
På Dig, som lätta den förmår,
Så bedja vi att kunna vörda
Den väg, der Du i vishet går;

Och jordens önskningar sig samla
I bönen: *Må Din vilja ske!*
Hvad mer, om våra luftsloft ramla —
Hur mycket värda voro de!

Men ofta våra suckar ila
I spår af önskningarna *här*
Och finna sällan någon hvila,
Blott ständigt vexlande begär.

Led oss då, Gud, med medlen rika
Från jorden småningom till Dig,
Der ej förhoppningarna svika,
Som ofta på vår lefnadsstig:

Lär oss att lida och försaka,
Hjelp oss att fylla rätt vårt kall
Och tag, af nåd, en gång tillbaka
Vår sista suck vid hyddans fall!

Grönsiskan.

Fast jag bland sångarskarans tal
Ej priset vann,
Jag sjunger i hvar lummig dal
Så godt jag kan.

Och vill mig någon höra på,
Är det mig kärt;
Om ej, så sjunger jag ändå
Hvad Gud mig lärt.

Hvar jag, i sommarns klara da'r,
Mig tager plats,
Ett blått och höghvälfdt tak jag har
I mitt palats.

Och bränner solen i min sal,
När middag är,

Då flyger jag till skogen sval
Och sjunger der.

Der hålla vi en stor konsert,
Vi fåglar små;
Du människa, som sorgsen är,
Kom och hör på!

Vår notbok är naturens blad,
Vårt tema är:
*Den, som är nöjd och god och glad,
Har himlen kär!*

Balen.

Kronor sprida vänlig glans
I salongen, prydd till dans;
Ljus och blommor rundt omkring,
Fruar i siratlig ring.

Blomstrande och unga tärnor,
Ljuffiga att se uppå,
Några strålande som stjernor
Uppå vinterhimmeln blå.

Glada ynglingar och män
Här fullända samligen;

Svarta frackar, stjernors glans —
Nu uppjudningar till dans.

Elegans - och fin servering,
Läppjande på svalnadt té,
Komplimanger, lorgnettering,
Bifall och förstulet spe.

Nu musiken stämmer opp,
Lifvar många ungas hopp.
Mången mamma tågar glad
Snart i sedig *promenade*.

Men, nu brusa andra toner:
Rätta dansen börjat har,
Och, liksom i högre zoner,
Sväfvar månget lyckligt par.

Carl och Hilma flyga der,
Hon så skön och han så kär;
Båda tänka hvar minut:
Må ej denna *vals* ta slut!

Ljufva toner! Stegen lätta
Följas — med och utan sans —
Nu *française* och nu *polketta*,
Galopade och annan dans.

Ungdom, skynden er och njut,
Snart är denna fröjden slut:

Tolf den stygga klockan slår,
Längre man ej dansa får.

Snabbt i afskedsblickar smyga
Ord, dem *två* blott tolka kan;
Och de varma hjertan flyga —
Fastän skilda — till hvarann.

Carl, han tänker i sitt sinn':
Hilma, du skall blifva min!
Då skall ingen klockas ljud
Skilja mig ifrån min brud.

Jag skall sträfva och arbeta,
Jag i afton gjort mitt val:
Dus skall snart »min gumma» heta —
Du, den skönsta på vår bal!

Tanken.

Mycket är tryckt utaf tvång,
Som vandrar här nere i gruset;
Tanken — det himmelska barn —
Rår ändå alltid sig sjelf:

Må han i hvad som är rätt
 Och nyttigt sig öfva på jorden ---
 Och vända om, när han går
 Vilse i människans själ!

Linnæa.

Ofta glömd, Linnæa står och nickar
 På sin stjelk i tysta skogens famn,
 Endast sedd utaf Allfaders blickar. —
 Dygden borde ha Linnæas namn.
 Sällan prunkar den uti parterren:
 Den är nöjd, om den blott ses af Herren!

Om, Linnæa, någon gång du krossas
 Af den trampning, dig föraktet ger;
 Om de band, dig fäst vid jorden, lossas —
 Gläds likväl; ty stjernors här dig ser.
 Blott din sista suck är himlen trogen,
 Hvad gör det, om du får dö i skogen!

Vid Hilmas graf.

Skön var den hydda, som i fångsel slutit
 Din rena själ på jorden en sekund;
 Men, lik en härlig ros, den vinden brutit,
 Du blott fick fröjda oss en liten stund;
 Dock säll var du: på jorden älskad, saknad
 Och efter livvets dröm i himlen vaknad!

Oss höfves.

När männerna sträfvat i nyttiga värf,
 Dem tanken utstakat — så mäktig och djerf —
Oss höfves att sitta vid sländan i ro
 Och göra så trefligt vi kunna vårt bo!
 Ej mörkaste qvällen om vintern blir lång
 Med läsning och arbete, kärlek och sång!

Till vinden.

Du yra vind, som smeker berg och dalar
 Ibland så mildt, ibland så hårdt, så kallt,
 Säg, hvi förstår jag ej det språk, du talar?

Du skulle då förtälja mig om allt
 Hvad skönt du skådar i båd' norr och söder,
 Der tallen susar och der rosen glöder.

Men du har brådt, du skakar svala vingar,
 När du från fjellen ilar mig förbi,
 Och se'n i dans med böljorna dig svingar —
 All oro är med dig i harmoni.
 Ack, sakta flygten, när du far åt söder,
 Och helsa godt till vänner, systrar, bröder!

Tag med dig svalka utur furuskogen
 Vid Norges fjellar, der du gästat har;
 Blås godt kring bonden, som går trött vid plogen,
 Och friska äfven upp hans dragarpar! . . .
 Men hvilket hån: du midt i farten vände —
 Hvart flög nu helsningen, jag med dig sände?

Till Valborg i valsen.

Glada Valborg! Dig i valsen svinga —
 Dansa du på rosor, me'n du får!
 Tänk ej på de törnen, som kan bringa
 Sår åt dig, när rosens doft förgår!
 Dock, om dig en trogen kärlek förer

Under lifvets vexlande musik —
 Valborg lätt vid alla törnen rörer,
 Blir sin ljufva bild i valsen lik!

Vid Doktorinnan H . . . . ns död.

Hård marken är inunder Nordens drifva,
 Der man med möda gräfver upp en graf,
 Som snart skall gömma åt en gammal gifva,
 Som värma åt så många hjertan gaf
 Och var så kär för mången vän och frände —
 H . . . . n hon hette — mången henne kände!

Nog är det sant: du länge hos oss varit,
 Du goda hedersgumma — allas vän! —
 Och när du väl din sista färd har farit,
 Vi nännas ej att önska dig igen;
 Men lika sant det är, att vi dig sakna,
 Du kära gamla, som ej mer skall vakna . . .

Ej mer skall vakna, att på jorden gläda
 De dina först, se'n vänner rundt omkring;
 Ej mera in uti den hydda träda,
 Kring hvilken alla gerna slogo ring —
 Der, vänligt leende i silfverhåren,
 Du tycktes brottas med de många åren.

Men i det bästa hemmet är du vaknad,
 Dit du begaf dig under livvets lopp.
 Af jordens fröjder har du ingen saknad,
 Du uppnått målet för vårt skönsta hopp.
 Att du är lycklig nu i ljusets salar:
 Den glada tanken våra bröst hugsvalar.

Ej något smicker höfves för ditt minne —
 Du var för god för denna offergård —
 Ditt varma hjerta och ditt ädla sinne
 Dock böra prisas i vår arma verld:
 De unga böra minnas dig och lära
 Hvad som hos qvinnan är en verklig ära.

Ja, dröje den, din bild uti vårt hjerta —
 Det enda vi af dig nu ega qvar —
 Du, som så tåligt bar din ålders smärta,
 Som alltid god och alltid älskvärd var;
 Som glada minnen hade qvar af dagen
 Och vid din lefnadsqväll ännu behagen.

Den, som har lofvat att det goda samla,
 Dig lät få mogna till den sena höst.
 Men hvad på jorden är till jord skall ramla:
 Kring vanskligheten ljuder denna röst.
 Dock! — Grafven tage sina offer gerna;
Der lyser klarast Hoppets milda stjerna!

Leksakerna.

När jag var barn och glädtigt sprang och lekte,
 Då tyckte jag, att allt min panna smekte;
 Och ängens blommor bröt jag så begärligt,
 De skulle kransar bli och lysa härligt.

Då jorden många skatter åt mig skänkte,
 Ty silfver i hvarenda droppa blänkte,
 Och guld det klart i hvarje smörros lyste
 Och röd rubin hvart moget smultron hyste.

Då fjäriln jagades uti det gröna,
 Ty den var typen då för allt det sköna,
 Och lilla snäckan, som låg tyst på stranden:
 Allt greps uti den snåla barnahanden.

Men alla dessa rof ej längtan släckte:
 Jag ville ha de skatter, jag ej räckte;
 Hvar fågel, som i höga grenen gungar,
 Jag ville ha med både ägg och ungar.

Och mången fisk, som sprattlade i bäcken,
 Och mången knopp i höga rosenhäcken —
 Ack, kunde jag blott dessa till mig draga,
 Mig hela världen skulle mer behaga!

Nog hände det, att fisken dog i handen
 Och knoppen, vissnad, glömdes kvar på stranden;

Men mamma kunde kanske något gifva,
Som ändå roligare skulle blifva.

Och såpan byttes då i perlor klara,
Som skulle, likt ballonger, uppåt fara —
De gjorde så; de glänste och försvunno,
Tills nya lekar vi på nytt uppfunno.

Och klart — som solens stråle ohöjld skiner —
Jag minns, hur korthus föllo i ruiner
Och byggdes åter upp blott för att falla. —
Så går det småningom med fröjder alla;

Så byter åtrån former många gånger,
Fast målet ofta liknar såp-ballonger
Och, liksom barnets granna iskristaller,
Till slut i bara tårar sönderfaller.

Men meningen, den skimrar klar derunder;
Vår lefnadsfröjd är till blott spridda stunder —
En evig njutning finns ej här i verlden,
Blott vederqvickelse ibland på färden.

Och om vi njuta den med barnasinne,
Oaser vi i öknen ofta finne,
Ja, mången skugga på den vilda heden,
Fast vi ha flyttat ur vår barndoms Eden.

Vid en väns likkista.

Snart ditt stoft i tysta mullen
Sänkes ner;
Snart af dig den gröna kullen
Blott man ser.

Men i många varma hjertan
Bor din bild —
Kärlek öfverlefver smärtan,
Är från stoftet skild.

Så din ande ock: den hvilat
Vid all kärleks bröst,
Stundom ned till jorden ilar,
Hviskar hopp och tröst;

Talar om en flyktad möda,
Slutad kamp och strid;
Talar om en gyllne gröda,
Hemtad upp i frid;

Att på jorden ringa vinnes
Med vår sträfvan all,
Och att rätta lifvet vinnes
Först vid hyddans fall.

Sorgsna hjertan! Må vi höra
 Denna kära röst:
 Grafven mäktar ej förstöra
 Hoppets rika tröst!

Solens och jordens dialog om våren.

Jorden.

Är jag ej skön i sommarns morgondrägt,
 Den gröna rocken strödd med hvita sippor
 Och rikt beprydd med friska löfbuketter,
 Med hvita liljor vridna i mitt hår
 Och diadem af daggens diamanter:
 Säg mig, o sol, beundrar du ej mig?
 Du ser på mig med såd'na varma blickar
 Och dröjer hos mig längre nu än förr.

Solen.

Jag ler åt dig, du lilla runda jord,
 Som vill beundrad bli af *mina* blickar! —
 Jag ser dig knappt ifrån min höga väg
 Och dina många smycken ännu mindre.
 De stora kunna icke alltid se

De små, som fjerran ifrån dem sig röra:
Blott en till alla ser — och det är Gud.

Jorden.

Ja, det är Han, som skapat natt och dagen,
 Som »verka allt i allom» ensam kan!
 Mot Honom äro du och jag ett intet,
 Fast du en mera vidsträckt bana fått
 Och jag beroendet af dina strålar.
 Utaf Hans *Varde!* blefvo vi, och när
 Han det befaller, vi förintas båda: —
 Så med all verdens glans och ringhet går!

Reflexion.

Dygd och klokhed uti harmoni
 Bygga varma hus i lifvets lunder.
 Ständig prosa utan poesi —
 Är en vecka utan sabbatsstunder.

Karl Adolfs vaggvisa.

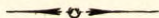
Den lille Karl Adolf, han är den största skatten,
Fröjdar om dagen och sofver om natten.
Tralleralleralla, tralleralleralla!
Sådan är Sjuendas lille Karl Adolf.

Med sina ögon, så klara och så sköna,
Kan han båd' Mamma och Mormor belöna.
Tralleralleralla, tralleralleralla!
Älskad af alla är lille Karl Adolf.

Pappa sin gosse rätt ofta har i tanka,
Sjunger och hvisslar, då han rider ranka.
Tralleralleralla, tralleralleralla!
Lycklig är ännu den lille Karl Adolf.

Stojande syskon han ser omkring sig gerna,
Fast lite' tuktan han tyckes dem ärna.
Tralleralleralla, tralleralleralla!
Gry är det redan i lille Karl Adolf.

Sof lille gosse! Må Herren dig bevara,
Mätte hans englar dig skydda från fara!
Vike de aldrig från lille Karl Adolf!

Solförmörkelsen.

Hu, hvad det skymmer midt på ljusa dagen!
 Det blir så underligt, så mörkt, så kallt —
 Af ångest mången varelse blir slagen
 Och frågar: hvar är Han, som vårdar allt?
 Säg, hvarför släcker Han väl dagens stjerna
 Och tänder upp de bleka nattens bloss?
 Vill Han ej längre om oss, arma, värna,
 O, manne Han nu öfvergifvit oss?

I svarta mörkret snart nu alla famla —
 Ett grafkor synes jorden inom kort —
 Hvar moder sina små vill kring sig samla
 Och är så rädd att tappa någon bort.
 De älskande sig till hvarandra sluta,
 Åkallande i tysthet Skaparns namn;
 Allvarligt tänkande, de stilla njuta
 En solklar himmel i hvarandras famn.

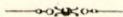
Mysterier i högre regioner
 Af konsten räknats ut från jordens rund.
 Nu tuber riktas emot ljusets zoner,
 Och tiden mätes uti hvar sekund . . .
 Än är det mörkt uti det stora hela,
 Af väntadt under synes ingenting,
 Då plötsligt mörkret synes på sig dela
 Och solen glimmar som en silfverring — — —

En stråle så klar, så underbar
Ur mörkret frambryster,
Och ljusströmmen flyter
I ohejdad dans — och gyllene glans!
Och dalar och berg
Få skugga och färg
Der grafvens gestalt
Nyss omtöcknat allt;

Och vågen nu blänker,
Så nöjd och så glad,
När solen sig sänker
På nytt i dess bad.

O, himmelska bloss,
Du tändes igen:
Du glömde ej oss,
Vår Fader, vår Vän! —
Båd' måne och sol
I mörker och prakt
Från pol och till pol
Bevittna din makt!

Men jordenes barn! Hvad äro väl vi?
En vink utaf Gud — och allt är förbi.
O, prisom Hans kärlek i dagarnes lopp,
Då solen ännu får gå neder och opp!

Den 20:de Maj.

(Liten sång för mina barnbarn på deras
faders 51:sta födelsedag, 1889).

När björken doftar och häggen blommar
Och lärkan sjunger och göken gal,
Och vi oss fröjda åt vår och sommar
Och att få resa till Fredriksdal,
Vår käre Pappa vi gratulera:
Han kan vår glädje multiplicera -
Han fyller nu sina 50 år
Och som en ek ibland småskog står.

Tack, käre Pappa, för all din möda,
För allt hvad du för de dina är!
Må vi få blifva din framtids gröda
Och vi ej glömma hvad du oss lär! —
Må inga sorger ditt hjerta trycka
Och intet ondt dig ifrån oss rycka!
Ack, lefve du — medan tiden går —
Hos oss och Mamma i många år!

Till min dotter på födelsedagen.

(Med en vacker snäcka).

Ringa kär! kan Herren dana
Så, att det blir underbart:
Må han till allt godt oss mana
Under årens snabba fart;
Må han våra dagar fylla
Med välsignelse och frid —
Och oss gömma på den hylla,
Som står fast till evig tid!

De åtta saligheter.

(All Helgonadags evangelium).

O, må vi *himmelriket* ega
I andans sanna fattigdom!
Det mycken lycka skall uppväga
Att vara ödmjuk, vara from!

O, må vi låta *sorgen* vara
En välkänd gäst på denna jord,

Och Herren *tröst* åt oss förvara
Uti sin kärlek och sitt ord!

Hvem är, som skall "*besitta jorden*"?
Sann kristendom regera skall —
Ren kärleks makt är väldig vorden:
Den ondskan bringa skall på fall.

Rättfärdighet är himlen nära —
O, må vi lyssna till dess bud
Och söka nå den sanna ära
Att tjena människor och Gud!

Det finnes »åtta saligheter» —
Barmhertighet är en af dem:
Den funnits till i evigheter,
Och himlen är dess rätta hem.

Guds barn vi må väl vilja vara;
O, må vi *lefva fridsamt* då,
Och goda makter oss försvara,
Att bort de onda vika må!

Rent hjerta, hvilken salig gåfva!
O, helge Ande! den oss gif,
Att *Gud* vi må få se och lefva
Och Han oss skänka evigt lif!

Det saligt är *oskyldigt lida* —
 Vår Herre dömer bäst ändå:
 Det saligt är att honom bida,
 Hvars vittnesbörd skall längst bestå!

På berget har Du så predikat,
 Vår käre Frälsare och Vän!
 Du jordens brist och qval förlikat
 Med helsningar från himmelen.

O, må ditt ord oss heligt vara —
 Ett stadigt ljus på vägen än —
 Och Du af nåd oss sist försvara
 En gång vid redovisningen!

Till min sångmö.

Min sångmö! Hvad jag tackar dig
 För all den fröjd, du gifvit mig:
 Du gaf mig många kära ord
 Så väl från himmel som från jord.

När ingen annan var hos mig,
 Då hade jag ju stundom dig,

Som friskade mitt sinne opp
Allt under mulna dagars lopp.

Du sjöng om många flydda år,
Om kärlek, lycka, sol och vår;
Du sjöng om mensklighetens brist,
Men sjöng också om vännen Krist!

Om Finland sjöng du mången gång,
Och gerna hörde jag din sång:
Jag var som barn så lycklig der
Vid bok och vän, jag hade kär. —

Min gudfar *Wasastjerna* var,
Som var den släktens förste far
Och lyser som en stjerna ren
Ännu med ofördunkladt sken.

I Finland funnits mycken tro,
Som helgat många grafvars ro
Och sjelf har rest sin marmorvård
I dyra minnens tempelgård. —

Gud signe dig, du kära land!
Må Herren hafva om dig hand
Och *Wasas* stjerna brinna klar
Ännu i många år och da'r!

På jorden mången fröjd förgår,
Och mången vän ifrån oss går,
Och glädjen byts i sorgesång
Här nere ganska mången gång.

Må Herren vara få vårt hopp,
När solen går båd' ner och opp,
Och vi få sjunga sist Hans pris
En gång i himlens paradis!

Till dess, i mången stilla stund,
Må sången vara i förbund
Med glädjen och oss lyfta opp
Till Gud i kärlek, tro och hopp!

Ja, kära sång! Dröj hos oss qvar,
Till dess vår vallfart ändats har:
Var med i andakt och i bön,
Var oss en ljufvig arbetslön! —

När jag får lägga mig till ro,
Min sångmö, svik ej då din tro:
Var med uti den friska kör,
Som fåglar små i skyn tillhör!

Liten Smålandsvisa.

Åck, Småland! Du kära, förtjusande land
 Med sjöar vid löfrika stränder,
 Med jordmån af mylla och småsten och sand —
 Nog god för de idogas händer —
 Ditt bröd har jag ätit i många års tid,
 Och det har mig stärkt under möda och strid,
 Som finns hvart i verlden man länder.

Hos dig äro kullar och dalar och berg
 Små taflo, som ögat förnöja,
 Der skogar, som ännu utgöra din mærg,
 Sig ståtligt och allvarligt höja.
 Nog har du af jern i din trofasta barm,
 Och forsarna hålla bedöfvande larm
 Vid verkstäder, som dem åtfölja.

Ja, Småland har godt om båd' vatten och ved,
 Att värme och kyla förlika.
 Och fisk är der mycken som ljuven på hed —
 Till nytta för arma och rika;
 Och der finnes rikligt med blommor och bär,
 Ty hvar liten trädgård så omplockad är,
 Att växtlighet icke kan svika.

Och folket, som der uti stugorna bor,
 Må ingen ha skäl till att klandra:

Af småländska söner, som hedrat sin mor,
 En *Rydberg* må nämnas, bland andra;
 Och qvinnorna äro — se'n Blända var med —
 Duktiga både i ofred och fred
 Och trogna sin kallelse vandra.

Och der det är långt ifrån gård och till gård,
 Och tegarne ej äro stora;
 Der marken är mager och stenig och hård,
 Man hoppet må dock ej förlora! — —
 Vår farfar lagt murar, som mätt mången famn,
 Bland fliten i Nässjö har funnits hans namn,
 Der gårdar han haft små och stora.

Af kärr och af mossar han trädgårdar fick
 Och åkrar med vackraste gröda;
 Han kunde plantera och ställa i skick
 Allting med sin rastlösa möda.
 Gud signe den mannen! Han gjorde oss godt —
 Allt mera och mera vi honom förstått —
 Han sofve nu godt bland de döda!

Nu Småland fått jernväg i rundeligt mått,
 Vid Nässjö de mötas ju många —
 Och det är nog roligt och nyttigt och godt;
 Men resorna blifvit för långa:
 De ha farit *bort* både qvinnor och män
 På land och på haf — sällan kommit igen —
 Och det med den mäktiga ånga.

Smäländing! O, har du ej hemma ditt bröd,
 Skall du från ditt land nödgas fara,
 Kan här du ej vara de dina ett stöd
 Och tålig och arbetsam vara?
 Ej plöje du vågen, som vikingen förr! —
 Snart vestern ej öppnar för dig någon dörr:
 Dess guld är för dig blott en snara!

Hur godt att i Sverige få bygga och bo,
 Hur godt att i Sverige få vara! —
 Må ogräset här icke trifvas och gro,
 Men sanning och rätt sig försvara.
 Gud skydde vårt älskade fädernesland
 Och fastknyte der alla heliga band
 Och oss ifrån ofärd bevara!

Lär folket, o Gud, att din vilja förstå
 I *små* land så väl som de *stora*:
 Då har det en stormagt att lita uppå,
 Som ej det behöfver förlora.
 Allsmäktig är Du, det tyder hvar stund,
 Barmhertig Du vare, med oss haf miskund
 Och hjelpe »de små» och »de stora»!

Din kyrka Du skydde! Hvad gör det väl se'n,
 Hvad vi här på jorden den kalla;
 Blott Dig, o, vår Gud och vår Fader allen,
 I Kristo vi der få åkalla!

Vår kunskap är dunkel, ty Du är för stor;
 Men Du hos de små och de ödmjuka bor —
 Och tänker i nåd på oss alla!

Till Nordens sol.

O, sol! Hvad du är ljuf och skön
 För både fattiga³ och rika,
 Om våren gör du marken grön —
 För dig får sjelfva vintern vika.
 Hvad är, som icke du kan ge,
 Du bild af Guds välsignelse!

Här dröjer du dock stundom kort,
 Och vi få mörka, kalla dagar;
 Du ditt program ej tappar bort,
 Du måste lyda högre lagar:
 Då få vi både frost och snö,
 Och våra vackra blommor dö!

Tack nu för hvarje sommandag,
 För alla skördar, du lät mogna;
 För hvarje blick med välbehag

Du skickat ned till dina trogna,
 Som njutit eller sträfvat här
 Bland jordens oro och besvär.

Tack för all glans i våra hus,
 Som gifvit åt oss ljus och värma,
Du oförlitneliga ljus,
Som inga lampor kunna härma,
Du, uret i vår kända värld,
Som utan dig är intet värd!

O, påminn oss, du kära sol,
Att ljuset är vår Herres ära!
 Ack, skine det från pol till pol
 Och före oss till Honom nära:
 Då skåda vi Hans anletsdrag
 Så *vinter-* liksom *sommardag!*

Ej jorden blef ett paradiset —
 För mycket här man nödgas rysa —
 Här vändas man på många vis,
 Och många svälta, många frysa:
 Förbarma dig då, du, som kan,
 Och hjälpen räck åt fattig man!

Det långa år går snart omkring
 Med kalla som med varma dagar,
 Och menskan fattas ingenting,

Om blott hon Herren Gud behagar:
 Han trösta kan i sorg och nöd,
 Han hjälpa kan i lif och död!!

Törnrosen.

(Fri fantasi).

Eva gick ensam och tankfull i Eden,
 Adam, för ro skull, en korg henne vred,
 Då hon uttänkte — nu urgamla seden —
 Att plocka rosor att pryda sig med.

Blommorna der voro rena och skära,
 Tvättade nyss uti morgonens dagg;
 Och då vår Eva var *törnrosen* nära,
 Stack hon sig ej af den ringaste tagg.

Tjusad hon vred sig ett band utaf dessa,
 Fröjdades öfver dess friskhet och glans;
 Virade glad kring sin lockiga hjessa
 Första på jorden ihopbundna krans.

Nöjd hon i källans kristall nu sig speglar —
 Ser dock ej sjelf, huru vacker hon är;

Märker ej ormen, som på henne sneglar,
Med sitt försåtliga skadebegär.

»Hvad du är härlig och tjusande, Eva!» —
Börjar han så sitt förrådiska tal —
»Mera lycksalig du dock kunde lefva,
Om du ett äpple af dessa dig stal!

Skulle *du* äpplena icke få smaka,
Vuxna på *Kunskapens* heliga träd,
Skulle du nödgas det bästa försaka —
Du, som är skapelsens skönaste säd?»

Ormen nu listigt en gren synes skaka,
Rosiga äpplen då trillade ned — — —
Eva sig glömde — hon tänkte ej smaka;
Men, ack, hon åt och gaf maken sin med.

Rodnande solen i vester sig sänkte,
Månan gick upp i sin blekaste skrud:
Borta var Eden, då menniskan tänkte
Vinna en fröjd genom glömska af Gud!

Rosen på jorden nu snart nödgas falla,
Sedan vår stammor vid fallet den bar;
Smärtor och sorger nu drabba oss alla —
Rosen fick taggar, som än den har kvar.

Rosen fick taggar, som grymt skulle såra
 Renaste afbild vi ega af Gud —
 Honom, som lidit för synderna våra,
 Som med sitt blod har köpt åter sin brud;

Honom, som Fadren af nåd till oss sände,
 Kärlekens, fridens och sanningens tolk —
 Solen, som åter mot jorden sig vände,
 Visande väg för båd' kungar och folk.

Barnet.

Jag minns ej, då jag, späd och arm,
 Låg vid min moders kära barm;
 Men visst var jag väl lycklig då,
 Det kan jag nog förstå.

Vår allra första barndomstid
 Är lik med nattens ljufva frid;
 Man vet ej af, att tiden går,
 Fast klockan ofta slår.

Säll den, som då en *moder* har,
 Som ta'r den svaga i förvar;

Som aldrig sviker denna tro
För någon egen ro.

Då somnar barnet, vaknar opp
Vid sång och kärlek, bön och hopp
Och räcker snart de armar små
Mot den, som dem förstå.

Då lagas till det varma bad,
Och lillen är förtjust och glad
Och i oskyldighet sig tvår
Om sprittande små tår!

Man trivdes väl vid mat och smek
Och öfvas i båd' gråt och lek —
Man lär sig både stå och gå
Och mycket mer än så.

De första år gå fort omkring —
Om dem man minns rätt ingenting:
Blott att en mors och faders famn
Var allra bästa hamn.

Nu kommer ett a. b. c. d.,
Nu kommer lexans stränga ve —
Och så ta' lifvets mödor vid
Vår korta barndomsfrid.

Säll den, som fostras här så väl,
Att vård han får till kropp och själ;
Som minns med glädje far och mor,
När han en gång blir »stor»!

Ren kärlek! Du är god som gull —
Gud sådde dig bland jordens mull;
Du finns i rikt och fattigt hus
så väl som solens ljus.

Dock, fanns du öfverallt på jord,
Så vore den lycksalig gjord;
Men nu du trifs i himlen bäst —
Här är du blott en gäst!

O, »Gud, som hafver barnen kär»,
Som allt det bästa dem beskär;
Tag oss *som barn* till Dig igen
En gång i himmelen!

Och tänk uppå *de* arma små,
Som dålig vård på jorden få,
Och för dem — om än genom qual —
Till Dig i glädjens sal!

Vid Fru Maria Johansons död.

(Våren 1895.)

"Solon — så förtäljer Greken —
 Gret en son sitt hjerta kär,
 Och från slägt och vänner hördes
 Tröstens gamla formulär:
 Hvertill tjenar att du gråter,
 Hvad ej ändras kan fördrag — —
 Just därför, att det ej hjälper —
 Sad' den vise — gråter jag!"

Tegnér.

Sedan denne vise lefde, ha' förrunnit många år —
 Mången ock med sargadt hjerta sett de sina uppå bår,
 Döden förer kallt sin spira öfver jorden, nu som förr,
 Glädjen tystnar, kinden bleknar, då *han* träder inom
 dörr.

Lyckan gömmes under kullen,
 Döden sliter vän från vän —
 Hvad som vuxit här i mullen
 Sköflas af förgängelsen.
 Här är möda, sorg och plåga,
 Stundom både natt och dag,
 Tunga moln på fästet tåga —
 Skymma bort Guds anletsdrag.

Hårda äro dessa lagar,
 Mildare dock detta bud:

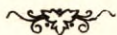
Mången re'n i vårens dagar
 Flytta får till Herren Gud!
 Den, som här har varit trogen
 Och i stillhet skött sitt kall,
 Blifver stundom tidigt mogen
 Och i himlen lefva skall!

Så farväl då, vår Maria!
 Du ett litet helgon var —
 Du är saknad af oss alla,
 Djupt af make, mor och far.
 Man har iklädt dig din bruddrägt;
 Tvenne gånger var du brud;
 Men en oförgänglig krona
 Får man endast utaf Gud.

Bed för »engeln», som du lemnat
 Efter dig på jordisk stig!
 Hvad som än med den är ämnadt,
 Må han komma sist till dig!
 Dunkla äro våra öden;
 Men ej så vårt sälla hopp
 Att de fromma uti döden
 Flytta få till himlen opp!

Du, som från all död kan frälsa,
 Hjelp oss i vår sista strid!
 Gif oss evigt lif och helsa,
 gif oss oförgänglig frid! —

Tänk i nåd på våra kära,
Som vi här få lemna kvar —
Du, som har all makt och ära,
Du, vår Skapare och Far!!

I qvällens stund.

Nyss solen ned ifrån oss gick,
Nu mötas vi af månans blick,
Som liknar ett elektriskt ljus,
Nyss upptändt i Allfaders hus.

Hur strålar icke stjernors här —
Som helsning från Guds rike bär —
Och närmast oss den lampan klar,
Som rätta silfverfärgen har.

Men hvad är denna härlighet
Emot vår Guds barmhertighet,
Som räcker till hvar tidssekund
Omkring den vida världens rund.

Gud bor i ett oändligt ljus. —
O, må vi hitta till Hans hus!

Och hålla i den kära hand,
Som visar väg till *lifvets* land!

Du lugna qväll, hvad du är skön,
Du ger åt redlig möda lön;
Du gifver åt den trötte ro —
Du sätter kronan på all tro!

Säll den, som lägger sig med frid
Och kan stå upp i rättan tid
Och har i samvetet en vän
Näst Herren uti himmelen!

Du, som är stadd i sorg och nöd,
Du, som är mogen för din död,
Må du hos Gud få hvila ut,
När alla dina qval fått slut!

Du, som har brutit all din tro,
Som knappast vet af någon ro:
Med ånger fly till Korsets stam
Och hvila sök bredvid Guds Lam!

Må i den sista qvällens stund
Vår Herre ha med oss miskund!
Välsigne Han vår lefnadstid
Och gifve oss *en evig frid!!*

Blommorna.

Bland de stora under, Herren hittat på,
Var då han oss skänkte eder, blommor små!

Han oss ville gläda — så oss synes det —
Jorden rikt bekläda med små blomsterfjät.

Lilla sippan tittar upp ur frusen jord
Icke långt från drifvan i vår kalla nord.

Öfver magra ängar och i rik präri'
Bredas blomstermattor för de glada bi. —

»Blomsterkungen» somnat, se'n han forskat ut
Tusental af örter, kända ej förut.

Med en blyg Linnæa i sin trötta hand
Styrde så han kursen till ett annat land.

Mången lärde känna vännen *von Linné*
Och den rika floran i Guds skapelse.

Månget växthus skyddar rara blommors tal,
Som från Mästarns verkstad är en filial.

Herren älskar ordning uti stort och smått —
Ordning ibland blommor gör oändligt godt.

Maskros må ej frodas der *Wiburnum* står —
Icke *Kinas lilja* dö af hjertesår!

Ogräs har ock blommor. Må hvar mäktig hand
Kunna bort det rensa uti alla land!

Uti fröjd och smärta blomman har en roll —
Må i hvardagslifvet den ej bli ett noll!

Må den kunna gläda koja som palats
Och vid ädla hjertan ofta få sin plats.

Bruden bär på blommor, då hon ren och skär
Står vid altarrunden hos den hon har kär.

Ros och lilja, blanden eder rena doft:
Helsen ifrån himlen, från det höga loft!

Lilla blåa blomma bredvid bäckens rand,
Bjud dig, likt konvaljen, till en tacksam hand.

Näckros — du som gungar på orolig sjö —
Ingen bör missunna dig att *val* få dö.

Många kransar vissna på den dyra graf,
Som ej återlemnar skatten, hvilken Gud oss gaf.

Här är allt förgängligt i dess bästa skrud,
Men det sköna helsar menniskan från Gud;

Ber oss lofva Honom uppå alla vis
Och att söka vandra till Hans paradiset!

Julesång.

O, Jesu Kriste! som sänkt dig neder
Som litet barn till en syndig verld
Och ännu kärlekens armar breder
Mot menskligheten, Dig knappast värd:
Låt klart Ditt ljus öfver jorden skina
Och räkna många ibland de dina!

Om *frid på jorden* än englar sjunga —
Och barnen fröjdas i tusental —
O, må vi alla med helgad tunga
Få stämma in i så ren korall!
Och tacksamt fatta i frälsarhanden,
Som än besöker de mörka landen.

Sjung vid din orgel, du tempelskara,
Sjung utaf hjertat vid många ljus!
Guds makt och kärlek sig uppenbara
Nu, liksom förr, uti alla hus:
Den högstes gåfvor de väga lika
Så väl för fattiga som för rika.

Tack, gode Gud, för hvad oss Du gifvit,
 Men först och sist för Din käre Son,
 Som *vägen, sanningen* är och *lifvet* —
 Som med försoning kom ofvanfrån
 Och ännu lefver alltjemt *densamma*:
 Ett ljus i mörkret — en offerflamma!

Tack för allt godt, Du oss öfverlätit,
 För kraft i möda, för högtidsro,
 För alla brister, Du oss förlätit,
 Och för all styrka åt hopp och tro!
 Tack för all lindring i bittra qvalen,
 För tålmod här i jemmerdalen!

Tack för de jular, som hafva farit,
 Med gröna granar och sång och ljus;
 För alla kära, som med oss varit —
 Fast många sofva bland jordens grus:
 Tack för allt godt här i ändligheten,
 Som räcker in uti evigheten!

Hvad äro festerna här i världen
 Med allt sitt brokiga sceneri
 Inför den makt, som föraktar flärden
 Och blott i sanning vill dyrkad bli:
Som fromma hjertan vill vara nära
Och dem välsignelse kan beskära!

Var när oss, Jesu, i lifvets möda,
 Var när oss här ibland fröjd och qval

Och lär oss samla ovanskelig gröda
På tegar små här i mödans dal
Och för oss sist till vår Faders rike,
Vår käre Broder förutan like!! —

Må mörkret fly för det ljus, som varar,
Må Gud beskydda vår *kristendom!*
Som sol och måne sin plats försvarar,
Så skine klart från vår helgedom! —
Må »Fadren», »Sonen» och »Anden» lära
Oss rätt att lefva till Herrans ära!

